

høie. Hvad Spørgsmaalet om Balmenighederne og Sognebaandsløserne angaar, da er det Forslagsstillernes Anskuelse, at det ikke berøres af nærværende Forslag. Vil man imidlertid hævde en anden Opfattelse, nu vel, saa vil man se, at man i Forslagets andet Stykke har al fornøden Betryggelse i den Henseende. Man kan derefter give Præsten Gaver i Forhold til hans Embedsgjerning, og det passer jo saa meget bedre paa Balmenighederne, som disse Præster jo lønnes med Gaver for hele deres Virksomhed og ikke blot for de enkelte Handlinger. Jeg antager derfor, at det Forlig, som Forslagsstillerne her byde, maa kunne modtages af vore Modstandere, og det skulde glæde mig, om det skete, idet jeg tror, at den Ordning, som vi her foreslaa, vil i Almindelighed svare til de Forventninger, som det store Flertal af Befolkningen nærer i det Dieblit, man gaar ud fra at ville befri dem ikke blot for en juridisk Evang til Offering, men ogsaa for en moralsk Evang i saa Henseende.

Chr. Pedersen: Naar mit Navn staar paa det Forslag, der nu blev motiveret, er det ikke, fordi jeg tiltræder den Mening, der blev gjort gjældende af den ærede sidste Taler. Jeg tror nemlig, at vi, naar vi ville hæve den hidtilværende Evang, ikke samtidig dermed skulle indføre en ny Evang, men det forekommer mig, at det er dette, man her vil gjøre. Hidtil har der været en juridisk Forpligtelse for Menighedsmedlemmerne til at yde Offer i Kirken, og det er efter min Formening en uheldig Ustkif, men at afflasse denne Ustkif ved at paalægge Menighedsmedlemmerne en Evang, anser jeg virkelig ogsaa for at være uheldigt. Hvorfor skulle vi give en Lov, som siger til Menighedsmedlemmerne: I maa ikke give Gæder Præster Noget? Lad Menighedsmedlemmerne give, hvad de ville, hvis de have Naad dertil, og lad os ikke tro, at de ere saa uselvstændige eller saadanne Trælle af Banen, at de ville give over Evne

og hære Gæder, Smør og Æg hen til Præsten; det tror jeg slet ikke vil blive Tilfældet. Man tager vistnok feil i sin Betragtningssmaaade af Folks funde Sands og Omdømme, men jeg tror, at Folk have tilstrækkelig Sands og Samling til at vide, hvorvidt de skulle give Noget eller ikke, naar først den juridiske Forpligtelse til at offere for Fremtiden er bortfalden. Hvis Vædringsforslaget havde indskrænket sig til det første Punktum, at al Offering i Kirken skal bortfalde, og derhos til at paahvde, at de Præsten tilkommende Høst-dage skulle bortfalde, kunde jeg have været med til at stemme derfor, men det Andet, som er indskudt mellem disse to Bestemmelser, har efter min Opfattelse meget Lidt at betyde, især naar man tager Hensyn til Forslagets andet Stykke, hvori det hedder: „Særligt er Præsten berettiget til at modtage, hvad der uden Foranledning fra hans Side frivillig maatte ydes ham“. Med denne Bestemmelse vilde der slet Intet være udrettet. Naar f. Ex. et Medlem af Menigheden har haft Barnebaad eller Brudevielse eller Begravelse osv. og nogen Tid efter kommer med en Gave til Præsten, men denne samvittighedsfuld siger: Jeg kan ikke modtage den, fordi jeg nylig har kastet Jord paa Din Kone eller dødt Dit Barn eller deslige, saa behøver den Bedkommende blot at sige: Det er ikke derfor, men det er en Kjærligheds-gave, og dermed er da hele Sagen klaret. Hvad har man da udrettet med disse Bestemmelser? Intet, og af den Grund kan jeg ikke gaa med til Forslaget, men maa stemme derimod.

Bermanen: Naar det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) ved at begrunde det Forslag, som foreligger under Nr. 1, mente, at dette Forslag var et Forlig, der var budt os, og hvorpaa vi, som ved forrige Behandling af denne Sag kæmpede for den Bestemmelse, som Thinget da vedtog med et ikke saa ganske lille Flertal, vel kunde gaa ind, da kan jeg ikke dele denne